

POLAT
ÖZLÜOĞLU

PERİ

KIZI

AF

BUY-

RUN

POLAT ÖZLÜOĞLU

PERİ KIZI
AF BUYRUN

Can Çağdaş

Peri Kızı Af Buyrun, Polat Özlüoğlu

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

2. basım: Nisan 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltilti: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Seda Yüksel

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4066-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740664

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

POLAT ÖZLÜOĞLU

PERİ KIZI
AF BUYRUN

ÖYKÜ

♥can

POLAT ÖZLÜOĞLU, 1974'te İzmir'de doğdu. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü'nde okudu. Çeşitli dergi ve gazetelerde öyküleri yayımlandı. 2015 yılında ilk öykü kitabı *Günlerden Kırmızı* ve 2017 yılında ikinci kitabı *Hevesi Kirpiğinde* çıktı.

İÇİNDEKİLER

Anakızhala	13
Anneler Bilir	23
Çalı Süpürgesi.....	37
Gül Kurusu	49
Bir Kanatsız Kuş İdi.....	63
Peri Kızı Af Buyrun	69
Ecel Masalı.....	83
Tanrı Misafiri.....	91
Ceylan Gözleri.....	115
Hep Aynı Güz Veyahut Son Dem	125
Masal Ölüsü.....	135
Susku	145

Annem Ayşe Pür Cihan ve anneannem Zahide için

ANAKIZHALA

Yüzüme niye öyle baktın, tanımaz gibi?

Çok mu değişmişim?

Biliyorum solgunum biraz, kireç gibi mi?

O kadar da değil. Soranlara krem sürdüm diyorum. Saçlarım çıkacakmış. Öyle dedi hemşire. Çıktığını görür müyüm bilmem! Sen hep aynısın valla Anakızhala. Ben ihtiyarladım, sen ufaldın. Ne geldi aklıma bak! Çocukluğunu hayal etmeye çalıştım geçen gece, ama beceremedim. Sanki küçükken de böyle buruş buruştu suratın, kafan da kepçe kadar. Gözlerin patlamış ampuller gibi dışarı taşmış. İçindeki ışık loş, ha söndü ha sönecek. Çocukken de böyle mi bakardın acaba hayata, karla karışık bir kederle? Latife ediyorum Anakızhala. Çok şey düşündüm sen yokken bu ufacık odada. Niye deme. Tek başına yapacak bir şey yok ki yatıp kalkıp eskileri eşelemekten başka. Burada zaman geçmiyor Anakızhala, yat yat gün bitmiyor. Gece desen sünmüş don lastiği gibi çektikçe uzuyor, çektikçe uzuyor, gerim gerim geriliyorum. Sen yanımda olsan böyle olmazdı belki. Özledim. Özlemem mi? O nasıl söz Anakızhala.

Kız hep incecik miydi bacakların böyle değnek gibi? Üzerindeki damarlar mavi, yeşil, cılız akarsular gibi iniyor aşağıya. Arada bir örümcek büyüklüğünde bir yumru

toplanıyor, sonra yeniden ince bileklerine ulaşıyor, yamuk parmaklarına varmadan son buluyor. Tırnakların var mı yok mu, naylon mu yoksa jilet mi belli değil! Hâlâ öyle mi? Göster bakayım. Aynı işte. Bir de içe doğru basıyorsun yürürken. Çocukken de böyle yampiri yampiri mi yürürdün, diye geçirdim aklımdan. Bilemedim. Kimselere benzemezdin Anakızhala. Ne anneme ne babama ne siyah beyaz fotoğraflardaki hısım akrabalara. İncecik bir kadındın, bir avuç, bizim gibi iri kemikli değildin. Ellerin bir gül ağacının cılız dallarına benziyordu, gül kokardın hep, gören seni her gün gül suyuna yatıyor sanırdı, bir sarıldın mı günlerce gül kokardık. Biz hepimiz kar beyazdık sen çifte kavrulmuş kahve kıvamında, kemiklerin et tutmadığı için derin toz bezleri gibi sallanıyordu. Gül dedim ya, dikenlerin de vardı. Arada batırırdın, ama hiç acıtmazdı, hâlâ acıtmazsın. Kıyamazdın ki ne bana ne anneme!

Daha dün gibi şu hastaneye geliştik. Birlikte geliştik. Hatırladın mı? Senin kontrollerin vardı. Gelmişken ben de kolumun altındaki şişliğe baktırayım, demiştik. Kime niyet kime kısmet! Anakızhala, tanıdın değil mi beni? Tanımadın mı yoksa? Aynı değil miyim? Bıraktığın gibi. Son birkaç ayda ben de yıprandım az biraz. Senin aklın yine gidip gidip geliyor mu? Hoş annemi gömdükten sonra ikimizin de aklı az biraz uçmuştu. Sen kimseyi tanımaz olmuştun, ben de sana uymuştum, çocuk sayılırdım seni taklit ederdim, hatırladın mı? Sendeki akıl tutulması, alaca kara bir gecede başlamıştı, annemi toprağa verip geldiğimiz gecesini. Bende de annemi, balkondan uçup yere bir çuval gibi düştüğünü gördüğüm sabah aslında. Yıldızsızdı, hem gece hem sabah. İkimiz de tutulmuştuk. O zamanlar bilmiyorduk, nasıl bir travma yaşadığımızı, bu kadar yaygın değildi depresyon, ruhsal çöküntü, ne psikolog vardı doğru dürüst ne ilaçlar. Deli doktoruna gidecek halimiz yoktu ya! Delirdik mi kız, Anakızhala?

Ben daha çocuktum. Önlük giydiğimi hatırlıyorum siyah, yakası beyaz, dantel, sen işleştin, kolalı. Sonra giyemedim bir daha, annemden sonra yani. Daha memelerim fısırmamıştı. Tomurcuk vardı sadece, dokununca sızlıyordu. Bir de sancı giriyordu içimde bir yerlere, bir bıçak saplanıyordu kasıklarım, sürtününce geceleri yastığa bir tuhaf oluyordum. Ayaklanıyordu tüylerim, ceyrana kapılıyordum. Ama o gecedен sonra yani annemden sonra olmadı bir daha, yoklamadı beni hiçbir şey uzun süre. Ne rüyalarımı ne düşlerimi ziyaret etti öyle şeyler. Senle ben kesildik. Sen zaten asırlar önce kesilmiştin de ben o gece. Öyle demişti, Şefika Hanım Teyze. “Kız üzüntüden, kederden kesilmiş.” Neye üzül müştüm de öyle olmuştu! Annemin kendini balkondan atmasına mı? Onu düşerken gördüğüme mi? Atlamakla kalmayıp asfaltın üzerinde beyaz geceliğiyle yarı çıplak kıpkırmızı bir kucak gül gibi yatmasına mı? Babamın cenazeye teşrif etmemesine mi? Kendinden yirmi yaş küçük bir kızla –ki sen aşüfte derdin– gitmesine mi? İki başımıza kalmamıza mı? Mahallenin diline aylarca sakız olmamıza mı? Arkamdan deli karının kızı demelerine mi? Of Anakızhala bilemedim valla! Anlayacağın senlen ben kesildik. Aynen böyle oldu. Sen zaten duldun da ben ufacık halimle kurumuştum serilip serpilmeden.

Sabah akşam yoklayan o ağlama krizleri olmasa, halim darmaduman olurdu belki de. Şefika Hanım Teyze, “Ağla kızım,” derdi. “Ağla açılırsın.” Sen susardın. Ağzın yüzün seğirirdi, beni öyle görünce. Acıdan kasılırdın. Konuşamadım bir müddet hatırladın mı? Tat kaldım sanmıştın. Dilim çözülsün diye nerelere götürmüştünüz iki kocakarı. Susuzdedeler, Telli Babalar, kınalı kızlar ne fayda. Kimse çözememişti ağzımdaki düğümü. Şefika Hanım Teyze ile sen kurşun bile dökmüştünüz. Göz göz olmuştu çarşafın üstünde bakışlar. Koca koca çukurlar

açılmıştı da benim ağzım ile bacak aramdaki delik kapanmıştı, açılmamıştı epey bir zaman. Ne sana diyebilmişim ne Şefika Hanım Teyze'ye. Ne günlerdi. Ağda gibi uzardı geceler, çek çek bitmez. Yapışkan, sıcak, tadı geçmiş bir meyve gibiydi, saatler süner dururdu. Yıldırırdı, seni de beni de. Hiç geçmeyecek sanırdım. Hiç büyümeyeceğim, sen hep gidecekmışsin sanırdım. Korkardım... Annem gibi kuş olup havalanmandan, gözümün önünde düşmenden. Beni yalnız bırakmandan ürkerdim.

Kaç yıl kaldık bu evde? Kaç yıl bekledik? Neyi bekledik onu da bilmiyorum ya! Sen ölmeyi, ben seni, sen beni, ben... Ah Anakızhala unuttum valla. Babam olacak o adam –şerefsiz derdin sen– ne aradı ne sordu! Öldüğünden aylar sonra haberimiz olmuştu. Kalpten gitmiş. Sen, “Kalp var mıydı ki kart zamparada kalpten ölsün?” demiştin. Bize yoktu belki de. Başkasına vardı. Allahtan üç kuruş aylığını bağlamışlardı da bana biraz rahatlamıştık. Senin de nerden geldiği belli olmayan emekli aylığın vardı. Gül gibi geçindik kıt kanaat. Şu apartmanda korkuluk gibi kaldık iki başımıza. Sen iyice yaşlandın, ben düşüp dalımdan daha olmadan çürüdüm, koktum. Her şey koktu. Evimiz, eşyalar, kapılar, perdeler, duvar kâğıtları rutubet bağladı, küflendi bizle beraber. Hep ölü evi gibi oldu evimiz. Ekşidik. Ölülerin gölgeleri, kederleri, iç çekişleri eksik olmadı evimizden, üstümüzden, başımızdan. Hep bir kekremsi tat ağzımızda. Yaslı geldik yaslı gittik be Anakızhala.

Evden dışarı çıkamazdım tek başıma, hatırlıyon mu? İkimiz de eve kapanmıştık. Annemin intiharından sonra balkonu da aldırıştık evin içine, camlardan bir oda olmuştu, pek adım atmadığımız. O günden sonra bir daha balkona çıkamamış, pencerelerinden aşağı bakamamıştım, bakamamıştık. Balkon hayatımızdan çıkmıştı anlayacağın, annemle yıkılıp gitmişti. Çamaşırları bile içeri-

de kurutur, çiçekleri de evin odalarında büyütür olmuş-tuk. Her yere beraber giderdik. Sokağa, çarşıya, pazara, bakkala, kolun kolumda yürürdük. Ben boylandıkça sen kısılardın, kamburun çıkardı, ben genişledikçe senin elin ayağın eğilir bükülürdü, ama bana mısın demezdin. Maşallah. İnat eder, gelirdin hep benimle. Niyeyse!

Ben büyüdüm, sen ölmedin. İyi ki ölmedin. Sensiz ne yapardım ben. Yaşayabilir miydim bir başıma? Sanmam. Kafayı üşütürdüm herhalde. Hoş, üşütmedik mi? Hangi ara büyüdüm ben anımsamıyorum! Ne o sene ne daha sonra okula gidemedim. Annemin ölümü, babamın yokluğu bahane oldu. Sen de ben de korktuk her şeyden, günden gecedен o zamanlar, daha bir sıkı sarıldık birbirimize. Bir gün genç kız diyeceğim ama dilim varmıyor, kadın oldum hatırlıyon mu? On dört müydüm, yirmi dört mü bilemedim! Dışım öyleydi, belki de içim daha bir ihtiyardı. Âdet olmuştum da sen nasıl sevinmiştin. O buruşuk yüzünde güller açmıştı. Bir tokat atmıştın yanağım, yüzüme de kan gelsinmiş diye. Şefika Hanım Teyze bile kına yakmıştı, hatırlıyon mu ellerime, ayaklarıma. Ama çok sürmemişti bu bayram. Ertesi gün ateşler içinde şuursuz yanmış, terler boşalmış, günlerce yatmıştım puslu puslu. Sonra bir daha hiç kanamamıştım. Çiçek açmadan tohuma kaçmıştım yani. Sen ne ağlamıştın be Anakızhala. Kuyu gibi gözlerinden yaşlar boşalmıştı sabahlara kadar. Korkmuştum, kör olcan diye. Meğer bazen olurmuş öyle, binde bir de olsa travma yaşayan küçük kızlar âdetten kesilebilirmiş. Ne bilelim! “İçi kurudu,” demişti Şefika Hanım Teyze, dişlerini tıkırdatarak. Allah iyiliğini versin. Fahri doktor gibiydi, yüzüne bakar, pıt diye teşhisi koyardı.

Fırınca Yusuf’la işi pişirdiğimi de ilk Şefika Hanım Teyze anlamıştı. “Kız senin yürüyüşün değişmiş. Yalancı baharlar yoklamış seni. Yoksa koklattın mı birine kuku-

nu,” demişti de senin betin benzin atmıştı. Terliği yapıştırmıştın kıcıma. Zor kaçmıştım elinden. Sonra sevinmiştin, hoşuna da gitmişti. Bir umut bir heyecan gelmişti üstüne. Telaşlanmıştın yeni gelinler gibi. İstemeye gelecekler diye boşuna beklemiştin günlerce. Ne gelen olmuştu ne soran. Kim ne yapsındı ki beni! Deli kadının evde kalmış kızını, kız kurusunu. Sonra bir-iki kırığım daha olmuştu. Öyle derdin öfkelenince. Kırık. Başka da olmamıştı zaten. Ne kırık ne çıkık. Her şeyin bir mevsimi oluyormuş be Anakızhala, gençliğin de, aşkın da, ölümün de. Biz hep mevsimleri karıştırdık galiba.

Bir de Şule vardı hatırlıyon mu Anakızhala? Bir gece karşı daireye taşınmıştı apar topar. Hemen kaynaşmıştık. Tuhaf bir kızdı. Ne çok gelir gider olmuştum evine. İlk birayı onunla içmiştim, sigarayı da. İlk balkona da onunla beraber çıkmıştım yıllar sonra korka korka. Elimi tutmuştu, sıcacıktı. İçimi dışımı ona açmıştım ilk. Şimdi düşünüyorum da ne çok ilki onunla yaşamışım. Acayip bir kızdı. Erkek gibi kısa, patlıcan moru saçları, zayıfçacık elleri, kolları, ağzından hiç düşmeyen sigarasıyla. Memelerimi ilk ellediğinde bir gece kalbim yerinden çıkacak sanmıştım. Merak demiştim. Sarhoşuz demiştim. Susmuştum. Meraktandı. Meraktan öpmüştüm ben de. Meraktan dilini içime sokmuştu. Kaygandı. Kadife gibi. Meraktan yatmıştık. Meraktandı yani. Sen anlamamıştın. Şefika Hanım Teyze sezer gibi olmuştu. “Kız ne bu Şule’nin evinden çıkmaz oldun. Ne yapıyorsunuz sabahlara kadar siz kız kıza?” demişti de gerisini getirmemişti. Kızlığım mı kalmıştı. Kıpırmızı olmuştum. O, bürölce tanesi gibi minik gözlerini devirip bakınca suratıma. Belki konduramamıştı. Ben bile konduramamıştım Anakızhala. Bana ne olduğunu bilememiştim, ne olduğumu. Zaten alelacele geldiği gibi bir gün apansız gitmişti. Sessiz sedasız, vedasız. Bir sarılmadan, öpmeden. Kapıyı çalmıştım

sabah kahvesi için, açan olmamıştı. Akşam bir daha uğramıştım, kapı yine duvar. Ertesi gün de ses seda çıkmamıştı, daha ertesi günlerde... Sır olmuştu sanki. Balkondaki sandalyeleri örümcek ağları bağlamış, penceredeki çiçekler birer ikişer kurumuştu. Sonra bir sabah birisi geldi eve, bıyıklı, gençten, uzun saçlı bir adam. Çok durmadı içeride. Elinde küçük bir bavulla çıktı. Giderken bizim kapıyı çaldı. Tetikteydim, gözüm kapı deliğinde. Ben bir korktum önce niyeyse. Tedirgin oldum, ama açtım. Bana anahtarı uzatıp yüzüme baktı. Bir tuhaf oldum. Konuşmadı hiç. Adımı bile sormadı biliyon mu? Ben de sormadım, Şule iyi mi diye. Boğazımda düğümlü kaldı her şey. Adam gider gitmez koştum eve. Onu arandım odalarda; kokusunu, soluğunu, gölgesini, kırçılı sesini. Yatağına uzandım, çarşafı sarıdım, yastıkları kucakladım. Uyumak, hiç uyanmamak istedim düşlerimden. Nasıl bir şeyse? Saçma değil mi? Napayım Anakızhala? Oyalandım içeride. Birkaç fotoğrafını buldum, utanmadan aldım, neden utanacakmışım ki. Bir-iki bluz, bir çift terlik, hep giydiği şortlardan bir tane, bir de ikimizin kahve içtiği fincan takımını... O zaman kafama dank etmişti içine düştüğüm çaresizlik. O zaman anlamıştım meraktan olmadığını hiçbir şeyin. Aşktan yandığımı, kül olup kavrulduğumu o zaman aymıştım ama nafile. Yine de beklemiştim gelmesini aylarca, döner sanmıştım ama dönmemişti. Bir elimde bira bir elimde tuzlu fıstık, ağızda sigara, yüreğimde bir boşluk. Ne günlerdi ama!

Sonra kaldık mı baş başa? Birlikte yaşlandık be Anakızhala. Ben yaş aldıkça sen sanki çocuklaştın, mızımızlandı. Yani böyle değildin henüz, ben de değildim. Arada dalıp gidiyordun. Kal geliyordu, şimdilerin deyişiyle. Donup duruyordun, öyle içi boş vazolar gibi. İçinde ne çiçekler açıp soluyordu, bilmiyordum. Neler oluyor neler bitiyordu kim bilir? Annemin nesi oluyordun, neden

kimimiz kimsemiz yoktu, bilmiyordum. Sen de söylemiyordun. Soramıyordum da. Senden başka niye kimsem yoktu? Niye senin başına kalmıştım, babam neden gözü kapalı sana emanet etmişti beni? Bir de neden sana Anakızhala diyordum? Senin bir adın yok muydu? Kimdin sen? Bir gece çaydan sonra sen dalmışken Şefika Hanım Teyze çıtlatmasa hiç bilmeyecektim belki de kim olduğunu. Uzaktan akrabaymışsın. Ninem sanırdım değilmişsin. Annemin babasının kardeşine âşıkmışsın. Nişanlanmışsınız da. Çok sevmişsin. Askere gidip de dönmeyince –ne haberi gelmiş ne ölüsü uzun süre– seni dedemle evlendirmeye kalkmışlar, sen istememişsin. Kıyametleri koparmış, beklemişsin. Gelecek demişsin de başka şey dememişsin. Aylar sonra nişanlının cenazesi gelince de öyle bir şey istemişsin ki köydeki kimsenin akli ermemiş lakin yüreği evermiş seni. Yavuklunla evlenmişsin. Erkekler müstakbel kocanın yani meftanın cenaze namazını kılarken kadınlar bir yandan ölünün helvasını kavurmuşlar, bir yandan gelinin, yani senin kınanı yakmışlar. Deli kızın düğünü deyip susmuşlar. Yedi gece ayrılmamışsın mezarının başından. Orada uyumuş, orada uyanmışsın toprağa sarılarak. Aklını kaçırdı demişler, kırklara karıştı, elini eteğini dünyadan çekti zavallı demişler. Lakin sen bir kelam etmemişsin. Her gün mezarlıkta almışsın soluğu. Sonra dedemler büyükşehre taşınırken ailecek seni de almışlar yanlarına. Karşı durmamışsın. Her şeyi bırakıp geride gelmişsin onlarla. Ailenin bütün çocuklarını sen büyütmüşsün, sen analık etmişsin. O yüzden Ana demişler sana. Kızıoğlankızmışsın ya, o yüzden Kız demişler, uzaktan akrabaymışsın bir de o yüzden Hala demişler. Anakızhala olmuş adın bu yüzden. Öyle seslenmiş herkes, öyle sevmiş, bellemiş seni. Kimsenin adını bilmemesi, benim bile ninem sanmam bundandır zaar.

Ne dedin Anakızhala? Yoruldun mu? Ben de yoruldum. Bakma böyle yattığıma, nefes alıp verdiğime, kolay

mı hastane odalarında ölümü beklemek? Dökme yüzünü hemen. Bozulma. Ne severdin annemi. Ninem doğururken ölünce sen büyütmüşsün, gözlerini sana açmış. Kızım diye almışsın kucağına. Hâlâ gözlerimin önüne gelir bazen, “Evladım,” deyişin anneme. Öyle dolu dolu çıkardı ki o büzgülü ağzından kelimeler, hepimiz evladın olurduk bir anda. Mahalledeki, sokaktaki, şehirdeki, yer yüzündeki bütün annesiz çocuklar, kediler, köpekler evladın olurdu o vakit. O bıyıklı kırışık dudaklarının kenarında asılı kalırdı özlemin, doğuramamışlığın, kadınlığın, kızlığın, analığın, acın, ıstırabın. Ah be Anakızhala. Annem de, “Anam,” derdi sana. Bu ailenin anasız kalan çocuklarına sen analık ettin, az mı? Bizim makus talihimiz de böyle yazılmış; anasız büyümek ve erken ecele varmak. Bir sen ölmedin bir ben. İkimiz de kazık çaktık şu dünyaya. İhtiyarladık ama ölmedik. Yendik mi dersin şu kaderi, erken ölümleri? Bekledik. Bekledin. Sen gömersin beni derdin ya, yine olmadı be Anakızhala. Yine sen gömeceksin. Ben de gidiyorum işte. Merak etme düşmek, atlamak yok. Ecel alacak canımı içimden. Hastalık bu. Sen yine sıranı savdın Anakızhala. Şefika Hanım Teyze, “Allah sıralı ölüm versin,” derdi hep. Onu da gömmüşsün. En son ziyarete geldiğinde bir durgunluk vardı kadının üstünde; bir gözü yerdeydi, bir gözü gökte. Fark etmiştim de diyememiştim. Uykusunda gitmiş demek. Ne güzel. Çekmemiş. Kısık börülce tanesi gözleriyle gülüşü hâlâ hatırımda. Elektrik çarpmış gibi olurdu, her yanı titrerdi hop hop. Bir de takma dişleri. Çamaşır suyuyla yıkardı arada. Hatırladın mı? Dişlerini sen mi aldın? Gül bakayım. Allah iyiliğini versin Anakızhala. Bu halimle güldürdün ya beni. Sen çok yaşa. Ne diyom ben?

Bakma öyle endişeli. İyiyim. “Ağlama,” diyom. Bak doktorlar kaç ay yaşar demişti, yıl oldu be Anakızhala. Az mı? Ölmek de zormuş. Beni de annemin yanına gö-

mersin. Artık darılmaca yok, senden önce gidiyorum yanına diye. Biliyorum annemin mezarının yanını kendine ayırmıştın, ama ne yapalım kısmet banaymış. O da sıkılmıştır, tek başına yat yat nereye kadar! Bırak da biraz hasret giderelim annemle. Sen zaten arkamdan gelirsin. Bilirim duramazsın bir başına. Senden başka kimse de kalmadı zaten bu sülalede. Ellerin ne güzel Anakızhala. Gül kokuyor hâlâ. Bahar gülü müydü?

Kuruduk kız. Susuz kaldık, yapraksız, güneşsiz, döl-süz kaldık, ama kök saldık ya şu fani dünyaya her şeye inat. Ah be Anakızhala. Bakma öyle gözlerini ıslata ıslata. Beni yalnız bırakma oralarda. Bak gelmemezlik yapma sakın.

Gelirsin di mi Anakızhala?

... Biraz sonra uyanacak mahalle ve herkes beni görecek. Gün aydınlanınca gözlerini benden alamayacaklar. Beni seyredecekler. Kırk satırlık merakları dinecek inşallah. Ben de onları izleyeceğim keyifle. Gözlerindeki şaşkınlığı, tiksınmeyi, iğreti merhameti, acımayla harmanlanmış nefreti, ayıplayan bakışları görecek ve hepsine aymazlıkla bakıp utanmadan yüzlerine gülecek, arsızca etimi, merak ettikleri her yerimi, bütün fazlalıklarımı, deliklerimi, deliliklerimi bir bir göstereceğim bütün mahalleye.

Daha çok kadın dilinin hâkim olduğu, en temel meseleleri odağına alan bu öyküler; anne-evlat, kadın-erkek, buyuran-boyun eğdirilen ilişkilerine eğiliyor. Gelgelelim cinsiyetçilik, zorbalık, tahakküm, eşitsizlik, kader ve ölümlülük gibi temalar ışığında anlatılan bu çağımızın masalları ne göz boyuyor ne de rahatlatıyor. Aksine, kiminde gözlerini koyu karanlığa dikiyor, kiminde isyanı dillendiriyor, kiminde de tutkular çağıl çağıl akıyor.

Polat Özülüoğlu'nun şaşırtıcı bir üslup denemesine giriştiği *Peri Kızı Af Buyrun*, geceleyin dinlediğimiz masalları en katı gerçeklerin süzgecinde geçiriyor. Kıyıda köşede kalmışlara, görmezden gelinenlere, sesi kısılanlara ve kaba güce maruz kalanlara tercüman oluyor.

#erkegegemen #cinsiyetçilik #tahammülsüzlük #zorbalık #kader #erkeksiddeti
#aileiçatışma #faniik #kadın